

"בטוחה, בטוחה!" התנשפה רבקי. "אני לא רוצה לעלות לשם, אני פוחדת!"

הגברת בירנבוים הביטה סביבה כמחכה לגואל. והוא היה שם באמת, בדמות האדון מוסליוף מהבנין הסמוך.

"באיזו קומה גרה הילדה?" שאל מוסליוף בטון קר.

"בקומה שניה," אמרה הגברת בירנבוים. "קוראים להם בשו!"

"אני עולה," הודיע אדון מוסליוף, עדין בקולו היבש. "אם יש שם גנב – הוא לא יצליח לחמק מבין ידי."

האדון מוסליוף לא הכביר במלים. הוא פסע בצעדי-ענק אל פנים הבנין, טפס במדרגות שלש-שלש ומצא דלת פרוצה לחלוטין – ובית שקט. אדון מוסליוף נכנס אל תוך הבית, הביט סביבו בדממה ולא ראה שום גנב.

"אולי הגנב נכנס פנימה," חשב לעצמו ועבר את הפרוזדור, הציץ לעבר המטבח והמשיך הלאה. שום גנב לא היה בחדר הבנים, גם לא בחדר הבנות. אפלו במרפסת לא היה גנב, ולפי מה שראה אדון מוסליוף, לא יתכן שהגנב הצליח להתחמק מדרך אחרת. הוא חזר לבדק ביתר דקדוק, מחפש תחת המטות, תחת השלחנות, תחת כל רהיט רענן – והגנב איננו.

"סתם דמיונות ילדות," אמר לעצמו מוסליוף, "אפשר לקרוא לה לעלות לפה חזרה, לילדה הזו." הוא הזיז, ליתר בטחון

הגנב המפחיד

"אמאל'ה, אמאל'ה," צעקה רבקי בקול נורא. היא ירדה בזריזות במדרגות, עד שהגיעה אל הרחוב. שם פגשה, למזלה, בגברת בירנבוים, השכנה מלמטה.

"הגברת בירנבוים, הגברת בירנבוים!" רצה לקראתה רבקי, "הצילי אותי, הצילי!"

"מה קרה?" נבהלה הגברת בירנבוים.

"יש לנו גנב בבית, גנב! הצילו, הצילו!" רבקי היתה לגמרי בלתי מישבת, היא ממש צעקה. לא רק הגברת בירנבוים היתה שם לידה. היו שם עוד ועוד אנשים, שכל אחד מהם נאסף ובא קששמע את רבקי ההיסטרית ואת המלה: גנב! גנב!

"את בטוחה שיש לכם גנב?" שאלה הגברת בירנבוים.

את ספת הסלון, וכאשר גם שם לא גלה דבר, החליט לרדת למטה ולספר לכל המצפים, שאין כל גנב בבית משפחת בוש.

כשהגיע למטה, כבר עמד שם המון סואן. אלו צעקו שיש לעלות למעלה ולעזר לאדון מוסליוף, שאולי הוא נתון במצוקה, ואלו טענו שצריך לקרא למשטרה. אחרים נסו לחקר את רבקי המבהלת עד אימה, היכן אפשר לאתר את אבא או את אמא, ואחרים ערכו לה חקירה צולבת על אודות הגנב, שאת קולות חפושיו שמעה. הילדים שהצטופפו סביב רק הביטו בה בסקרנות ובעניין.

"אין שם גנב!" הכריז אדון מוסליוף אל מול ההמון המשלהב.

"אין גנב?" נדהמה הגברת בירנבויים.

"על זאת לא חשבנו," טען מר דביר מהבגן שממול, "שכחנו שזו סתם ילדה, ושיכול להיות שהיא סתם מדמינת." "את יכולה לחזר הביתה," לטפה הגברת בירנבויים את ראשה של רבקי.

"אני לא יכולה, אני לא מעזה," בכתה רבקי. "אני יודעת שיש שם גנב. אני שמעתי רשרושים של חטוט או משהו כזה. וחוש ממני לא היה אף אחד בבית. אני שמעתי מישהו, זה ברור."

הגברת בירנבויים הקשיבה לרבקי בעיון ולבסוף שאלה: "מנין שמעת את הלחשושים, רבקי?"

"מכוון המטבח! אני בטוחה, בטוחה!" קראה רבקי. "הגעתי הביתה, פתחתי את הדלת במפתח, ומיד שמעתי את הרעש הזה!"

הפעם לא היו רבים שהאמינו לדבריה. אנשים החלו להתפזר לכל עבר. גם אדון מוסליוף הלך לביתו, וגם מר דביר. רק הגברת בירנבויים ורבקי נשארו, וסביבם ילדים סקרנים. "אני אעלה אתך הביתה," הציעה הגברת בירנבויים "רוצה?"

"טוב," מחתה רבקי את דמעותיה.

הן החלו עולות במדרגות אט אט, פסיעה פסיעה, כשרבקי מחזיקה יד רועדת בידה של השכנה הנאמנה.

פסיעה ועוד פסיעה, מדרגה ועוד מדרגה, והנה...

"גם את מריחה את הריח שאני מריחה?" שאלה הגברת בירנבויים את רבקי.

רבקי נסתה לשאף לקרבה את הריח, אבל לא הריחה דבר. גופה עדין רעד מרב פחד, וחוש הריח כאלו נטל ממנה.

"מעניין מאיפה נובע ריח הגז הזה," סחה הגברת בירנבויים לעצמה. "אני מריחה ריח חזק מאד של גז. ריח נורא."

ככל שהתקרבו לדירה של בוש, כך היה הריח חזק יותר.

"זה מכאן! נעצרה הגברת בירנבויס וקראה: "יש לכם כנראה נזילה של גז!"

רבקי לא ענתה. היא לא חשבה בכלל על הריח. גופה עדין רעד מפחד. אולי בכל זאת הגנב שם, בתוך הדיירה?

השתים נכנסו הביתה. הגברת בירנבויס רצה אל הפירה לבדק מה בדיוק קורה שם. כפתור הלהבה שתחת סיר גדול היה מסבב, והאש לא בערה שם. הגברת בירנבויס נגעה בסיר. הוא היה עדין רותח.

"אוי, קראה פתאם רבקי. "אמא אמרה לי להקטין את האש תחת המרק, ואני שכחתי!"

"אם כן, אין לכם כל נזילה," נרגעה הגברת בירנבויס. היא כבתה את האש ואחר כך שבה והדליקה אש קטנה, שתוסיף לבשל את התבשיל.

"הכל גלש על הגז," נבהלה רבקי. "נצטרך לעבד קשה לנקות את כל זה."

הגברת בירנבויס לא ענתה. היא עמדה אל מול הפירה ופתאם החלה לצחק.

"חה חה חה," צחקה. "איך לא חשבנו על כך קדם. זה היה הגנב, רבקי!"

"מי היה הגנב? רבקי התפלאה עד מאד.

"המרק, שגלש ורחש ולחש," צחקה שוב הגברת בירנבויס

ולא הצליחה להפסיק לצחוק, עד שהגיעה אמא (סוף סוף)
הביתה. (מזל שזה היה חמש דקות לאחר התגלית)...

איפה הירק?

"כמה הייתי רוצה גנה סביב לבית," אמרה רבקי.

"גם אני," אמר אחריה אברומי.

הם עמדו ליד חלון חדר הבנים והשקיפו החוצה אל גנתו
של מר דביר. חלק אחד של הגנה היה מעט בפרחים ססגוניים,
שצבעיהם בלטו למרחוק. מהחלק האחר בלטו צבעי הירקות,
שבצבצו מתוך הגבעולים. היו שם עגבניות אדמדמות, צנוניות
סגולות, בצלים ירקים, ואפילו עץ גדול יותר של שסק. לא פעם
זכו לראות את מר דביר אוסף גם תפוחי אדמה מבריקים מתוך
האדמה ממש, וכל הגדולים הללו פשוט גרו את ילדי משפחת
בש עד מאד.